

Mötet invid berget

Hade hon varit i hans land som
de franska filmerna, som om,
kanske. Ibland överraskad på
sådant förtjusande sätt att det
saknades liknelser. Goddag i ett
väntrum. De vi känner hemma när
vi återger händelser. Jag kanske
tillhör dem som hoppas att en
ursprungskänsla och tolkningen av
den andre, den okända, kan förtydliga
något om det skedda, ihop med de jag
väljer, eller omedvetet dragit till mig,

Det var som under nyförälskelsen.
Den där Böhms determinism slår
aldrig ihjäl känslan av under. Illusioner
vill inte bli till psykosocial determinism.
Jag valde att meditera. Jag utförde
handlingen. Jag. Det lilla existentiella
embryot till världsomsegligen kring
ideologin om den fria viljan. Jag är
kvinna alltså drar jag till mig vissa
aspekter av tillvaron. Om jag inte trodde
mig vara det men använde alla dess
ytliga tecken, vore jag likväl likt ett
lackmuspapper i kontexter av levande
ljus och etanol. Hur motståndskraftigt
behoven hos de andra än studsade mot
muren.

I stridens hetta vrålar törnfåglar av
skäl kråkorna kraxar för. Klumpar
ihop oss och för oss långsamt i
valser ingen av oss förstår den
djupare innebörden av.

Jag har satt mig på ett berg flicka

lilla. Med en stor käpp. Mitt skägg
är långt och har vitnat av det levda.

Om du önskar komma mig nära får
du en karta som du för stunden inte
kan skåda. Jag har dolt den i tiden.
Bakom stenen. I din värdsliga kropp
döljs den av begären.

Innan de hade lärt känna varandra
närmare såg de hur världen mattades
av längs berget. Förändringen var
knappt märkbar i ögonblick på
ögonblick. Men fanns där. Som en
tråd som korvar sig vid öglan innan
fingret tvinnar spetsen låg förändringen
i tillräcklig dager för att motstå önskan
att ingripa.

De var överraskade. Hon av sig själv
och han av att äntligen fått överraska
en flicka åter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten